

Το Θέατρο Τέχνης ταξιδεύει στο αυτοδιαχειριζόμενο εργοστάσιο της ΒΙΟ.ΜΕ, στη Θεσσαλονίκη για να παρουσιάσει στις 15 Μαΐου το έργο “Δεν πληρώνομαι, δεν πληρώνω” του Ντάριο Φο στο χώρο του εργοστασίου. Ένα από τα πλέον εμβληματικά έργα του Ιταλού νομπελίστα σε μετάφραση, διασκευή και σκηνοθεσία του **Παντελή Δεντάκη**.

Για την οικονομική στήριξη της δράση μας, διοργανώνουμε μια ειδική παράσταση του “Δεν πληρώνομαι, δεν πληρώνω” την **Δευτέρα 24 Απριλίου στις 21:00 στο Θέατρο Τέχνης, με δωρεάν είσοδο και ελεύθερη συνεισφορά**. Πρόκειται για μια ευκαιρία να έρθει ο κόσμος σε επαφή με τους ανθρώπους της ΒΙΟ.ΜΕ και να γνωρίσει τα προϊόντα τους.

Η δράση γίνεται με την υποστήριξη και τη συνεργασία του Θεάτρου του Νέου Κόσμου.

Λίγα λόγια από τους εργαζομένους της ΒΙΟ.ΜΕ.

Εμείς οι εργαζόμενοι στην ΒΙΟ.ΜΕ. μετά την εγκατάλειψη από την εργοδοσία το 2011, αποφασίσαμε μέσα από την συνέλευση του σωματίου των εργαζομένων, την επαναλειτουργία του εργοστασίου με κάθε μέσο. Από εκείνη την στιγμή μέχρι και σήμερα δεν σταματήσαμε να αγωνιζόμαστε για τον σκοπό αυτό. Μπήκαμε στην διαδικασία να αλλάξουμε την παραγωγή με μια διαφορετική φιλοσοφία πιο φιλική προς το περιβάλλον και τον άνθρωπο και λειτουργούμε το εργοστάσιο κρατώντας ζωντανή την παραγωγή και τους ανθρώπους που συμμετέχουν. Συμμετέχουμε καθημερινά στην διαδικασία του «εργατικού έλεγχου στην παραγωγή και στην αυτό/διεύθυνση μέσα από την συνέλευση των εργαζομένων» και στην πρόταση προς όλη την εργατική τάξη για αυτοδιαχείριση στην παραγωγή και την ανάληψη της ευθύνης για την λειτουργία της κοινωνίας από εμάς τους ίδιους.

Αγωνιστικά οι εργαζόμενοι στην συνεργατική εργαζόμενων στην ΒΙΟ.ΜΕ.

Θέατρο Τέχνης Καρόλου Κουν

Ντάριο Φο – Δεν πληρώνομαι, δεν πληρώνω

- Πεινάω, τι έχουμε;
- Αυτό! Πατέ μοσχαριού για σκυλιά και γάτες. Πλούσιο σε βιταμίνες και πρωτεΐνες!
- Με κοροϊδεύεις;
- Όχι. Δεν μου έφταναν τα λεφτά να αγοράσω τίποτ' άλλο.

Λίγα λόγια για την παράσταση.

«Δεν πληρώνομαι, δεν πληρώνω» είναι η τελευταία εκδοχή της σπουδαίας κωμωδίας «Δεν πληρώνω, δεν πληρώνω» (1974), όπου ο ίδιος ο συγγραφέας επανέφερε το 2010 προσθέτοντας τα νέα δεδομένα της οικονομικής κρίσης στην Ιταλία του 21ου αιώνα.

Επί σκηνής θα δούμε τους Κάτια Γέρου, Γιώργο Μακρή, Ερατώ Πίσση, Πέτρο Σπυρόπουλο, Χρήστο Μαλάκη να πρωταγωνιστούν στην πολιτική σάτιρα που αφορά δύο τίμιες οικογένειες που αγωνίζονται με όπλο την «ανυπακοή» κόντρα σε μια παράλογη κοινωνία.

Στην πόλη του Μιλάνο ξεσπάει ανταρσία. Οι γυναίκες κάνουν πλιάτσικο στα σούπερ-μάρκετ, οι εργάτες διακόπτουν την κυκλοφορία των τρένων, τα παιδιά πετροβολούν τους αστυνομικούς. Το σπίτι του νομοταγή προλετάριου Τζοβάνι και της “επαναστατημένης” Αντωνίας, γίνεται γιάφκα και τόπος συνάντησης ενός αναρχικού μπάτσου, ενός γκαστρωμένου καραμπινιέρου και ενός γέρου φιλοσόφου με άνοια. Και η ζωή όλων, γίνεται πιο όμορφη και συνάμα πιο ρημαγμένη.

Μετάφραση-Διασκευή-Σκηνοθεσία: Παντελής Δεντάκης

Σκηνικά-Κοστούμια: Γεωργία Μπούρδα

Φωτισμοί: Στέλλα Κάλτσου

Ηχητικό περιβάλλον: Σταύρος Γιαννουλάδης

Βοηθός σκηνοθέτη: Μαριλένα Μόσχου

Φωτογραφίες: Μυρτώ Αποστολίδου

Παίζουν: Κάτια Γέρου, Γιώργος Μακρής, Ερατώ Πίσση, Χρήστος Μαλάκης, Πέτρος Σπυρόπουλος.

Ο φίλος μου ο Ντάριο

Κάποτε είχα έναν φίλο που τον έλεγαν Ντάριο. Πολύ παράξενος τύπος, όλο έλεγε κάτι περίεργα πράγματα, γι αυτό σταμάτησα να του μιλάω. Έλεγε πως ίσως μια μέρα οι άνθρωποι καταφέρουμε να φτιάξουμε ένα καλύτερο κόσμο. Έναν κόσμο, έλεγε, λιγότερο φανταχτερό, αλλά πιο δίκαιο. Έναν κόσμο που όλοι θα έχουμε να φάμε, όλοι θα έχουμε ένα σπίτι ζεστό, μια δουλειά για να ζήσουμε με αξιοπρέπεια την οικογένειά μας. Όλοι θα μπορούμε να πάμε μια βόλτα στη θάλασσα και στο βουνό, όλοι θα μπορούμε να γιορτάσουμε, να γελάσουμε, να φανταστούμε, να κοιτάξουμε τον ουρανό. Και όταν έρθει η “ώρα μας” να πεθάνουμε σαν άνθρωποι που έζησαν ελεύθεροι, έλεγε. Εγώ, του έλεγα, πως λέει ανοησίες. Πως αυτός ο κόσμος υπάρχει ήδη και πως δεν χρειάζεται να περιμένει κάτι άλλο. Τότε εκείνος χαμογέλουσε και συνέχιζε να λέει τις ανοησίες του. Για να φτιάξουμε αυτόν τον καινούργιο κόσμο, έλεγε, πρέπει να σταματήσουμε να είμαστε ευγενικοί με τους καπιταλιστές. Πρέπει να στριμώξουμε τους καπιταλιστές σε έναν καμινέ, να τους χώσουμε το κεφάλι στη χέστρα και να τραβήξουμε το καζανάκι. Πρέπει να μπούμε στο σούπερ-μάρκετ, να πάρουμε μακαρόνια, κρέας, ρύζι, λαχανικά, γάλα και να πούμε: “Κύριοι θα σας δώσω “τόσα” γι αυτά που πήρα, γιατί “τόσα” μου έχουν μείνει. Έχω πληρώσει από το πρωί το ρεύμα, το ενοίκιο, το νερό, το τηλέφωνο, την κωλοτράπεζα. Τόσα μου έχουν μείνει, τόσα θα σας δώσω”. Έλεγε – άκουσον άκουσον – πως τις τιμές δεν μπορούν να τις καθορίζουν οι καπιταλιστές, αλλά πρέπει να τις καθορίζει ο καθένας μας, ανάλογα με τα λεφτά που κερδίζει από τη δουλειά του. Έλεγε πως σ’ αυτούς που σε εκμεταλλεύονται, σ’ αυτούς που σε προδίδουν, σ’ αυτούς που σε κοροϊδεύουν, πρέπει να τους κατεβάζεις το παντελόνι και να τους δίνεις μια γερή κλωτσιά στον κώλο. Τέτοια περίεργα πράγματα έλεγε ο φίλος μου ο Ντάριο. Γι αυτό σταμάτησα να του μιλάω. Τι παράξενος τύπος αυτός ο Ντάριο!

Παντελής Δεντάκης

Λίγα λόγια για το κείμενο

Η πρώτη γραφή του έργου γίνεται το 1974. Ο αρχικός τίτλος είναι Non si paga, non si paga (Δεν πληρώνω, δεν πληρώνω). Ο Ντάριο Φο γράφοντας μια ξεκαρδιστική φάρσα, προσπαθεί να μιλήσει για το Αυτονόητο: κάθε άνθρωπος έχει δικαίωμα στην πραγματική και αξιοπρεπή Ζωή. Και αυτό είναι Κοινωνική υποχρέωση. Χρησιμοποιώντας τραγελαφικά γεγονότα, πρόσωπα και καταστάσεις, χλευάζει την λειτουργία και τις πρακτικές της εξουσίας, την αγριότητα του καπιταλισμού, την εγκληματική συνέργεια της θρησκείας. Κραυγάζει κωμικά για την άδικη δομή του οικονομικού συστήματος της Δύσης. Το έργο παίζεται για χρόνια στην Ιταλία, αλλά και σ’ όλη την Ευρώπη. Ο ίδιος ο Φο το διατηρεί στο ρεπερτόριό του – είτε στο θέατρο είτε στους δημόσιους χώρους που παίζει (εργοστάσια, πλατείες, σχολεία κα). Ωστόσο το 2010, παίρνει πάλι το μολύβι του και “επανέρχεται”. Επηρεασμένος από την νέα παγκόσμια οικονομική πραγματικότητα – τις χαλαρές εργασιακές σχέσεις, την αύξηση της ανεργίας, την κυριαρχία του τραπεζικού συστήματος, τα δάνεια, τις εξώσεις – ξαναγράφει το έργο δίνοντας τον τίτλο Sotto paga non si paga, που θα το μεταφράζαμε κατά λέξη: “Χαμηλά αμειβόμενος, δεν πληρώνω”. Σ’ αυτή τη δεύτερη γραφή, ο Φο είναι το ίδιο ξεκαρδιστικός. Όμως τώρα φαίνεται πιο σκοτεινιασμένος, πιο θολωμένος, πιο απαισιόδοξος. Μπορεί τα πράγματα να μην έχουν αλλάξει πάρα πολύ σήμερα. Η οικονομική αγριότητα και αδικία στην Ιταλία του 2010, ίσως δεν είναι πολύ μεγαλύτερη από εκείνη του 1974. Υπάρχει όμως μια βασική διαφορά. Τότε, υπάρχει ακόμα ζωντανή η Ελπίδα της Αριστεράς, για ανθρώπους σαν τον Ντάριο Φο. Σήμερα φαίνεται πως αυτή έχει χαθεί.

Video trailer